

Йоде, Фрицъ — Jöde, Fritz — музикален педагог и писател, род. 2 авг. 1887 в Хамбург, след свършване на тамошния учителски семинар, и няколко годишно учителствуване — учи при Херманъ Абертъ музикознание в Лайпцигския университет, от 1923 е професор по училищна музика в Държавната академия за църковна и училищна музика в Берлин, а от 1925 — ръководител и на курсовете за учители в народните музикални училища (първото, основано от него, заедно с Херманъ Райхенбахъ и Фрицъ Ройшъ). От множеството негови трудове, най-значителни сж: „Музика и възпитание“ (1920), „Нашият музикален живот“ (1923), „Музикални училища за младежта и народа“ (1924), „Хорова книга за училищата“ (1926), „Изкуството на Бахъ“ (1926), „Творящото дете в музиката“ (1927) и др.

Йоделнъ, нѣм. Jodeln — тиролски и швейцарски пѣсни, които се пѣят по единъ особенъ начинъ на бързо преминаване отъ пълнозвучни, гърдни тонове, къмъ фалцетови. **Й-тъ** сж най-често ехоподобни припѣви, но биватъ и само като преходи на гласа — безъ думи.

Йодокусъ, Пратенсисъ — Jodocus, Pratenis — гл. Жоскенъ де Пре.

Йозефовичъ, Оскаръ — Josefovič, Oscar — хърватски диригентъ и компонистъ, род. 22 септ. 1890 в Карловацъ, сръдниотъ си образование получилъ в Загребъ, следъ което учи в Виена, Прага (Майсторската композиционна школа на Новакъ) и в Парижъ, сега е диригентъ на „Народни казалище“ в Загребъ, писалъ: соната за цигулка и пиано, музика къмъ няколко драми и комедии, мъжки и женски хорове съ пиано, и пѣсни съ пиано, — въ които се изявява като единъ последовател на напредничавото, съвременно течение и творецъ съ народно-музикаленъ усетъ.

Йокосуъ, ит. iocosus — шеговито, весело, насмѣшливо.

Йоксимовичъ, Божа — сръбски компонистъ, род. 20 дек. 1868 в Свилаинаяцъ, следъ свършване на учителска школа, училъ цигулка при Йоз. Урбанъ (1891—1894) и компо-

зиция в консерваторията в Прага, билъ професоръ в Женската учителска школа и музикалното училище „Станковичъ“ и хоровъ ръководител на „Обиличъ“, писалъ: мелодраматическа музика за „Угасналото огнище“, опери „Вила Рав-Йола“, „Царъ Траянъ съ кози уши“, оперета „Шеширъ“ и творби за оркестъръ, въ които ратува за народно музикална характеристика. И. е далъ починъ за основаване на Дружеството на сръбските музиканти. Той е водилъ полемика съ Маханъ върху въпроса — самостоятелна ли е българската народна музика?

Йомели, Николо — Jomelli, Niccolo — виденъ компонистъ отъ Неаполитанската школа, род. 10 септ. 1714 в Аверса при Неаполъ, умр. 25 авг. 1774 в Неаполъ, 16 годишенъ учи при Дуранте, после постъпва в консерваторията della Pietà de'Turchini въ Неаполъ, където прекарва строгата школа на Порто, Манчини и Лео. Първата му опера L'errore amoroso, бива последвана отъ Odoardo, които му създаватъ

Николо Йомели

големо име, и въ 1740 г. бива повиканъ като оперенъ компонистъ в Римъ, дето написва няколко опери, минали съ много голѣмъ успѣхъ. 1741 го виждаме